

בש"פ 2287/24 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 2287/24

לפני: כבוד השופט י' כשר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה שנייה להארכת מעצר, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך ישיבה: י"ד באדר ב התשפ"ד (24.3.2024)

בשם המבקשת: עו"ד טל אשכנזי
בשם המשיב: עו"ד אריאל כצמן

החלטה

1. לפניי בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). זאת, החל מיום 26.3.2024 למשך תשעים ימים או עד למתן פסק דין ב-תפח"ע 60646-03-23 בבית המשפט המחוזי בנצרת, לפי המוקדם.

2. הרקע הצריך לעניין פורט בהחלטתי מיום 25.12.2023, בבקשה הראשונה להארכת מעצרו של המשיב (בש"פ 8803/23), ומשכך אעמוד על הדברים בתמצית בלבד.

עמוד 1

3. ביום 27.3.2023 הוגש נגד המשיב כתב אישום בו מתואר כי נהג לבצע עבירות מין חמורות בביתו (ילידת 2005), בין השנים 2010-2020, בתדירות גבוהה. כתב האישום מייחס לו עבירות של אינוס קטינה בת משפחה שלא בהסכמתה החופשית (מקרים רבים), לפי סעיף 351(א) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה סדום בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית (מקרים רבים), לפי סעיף 351(א) בצירוף סעיף 347(ב) וסעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית (מקרים רבים), לפי סעיף 351(ג)(2) וסעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; מעשה מגונה בבית משפחה תוך שימוש בכוח או אמצעי לחץ או איום, לפי סעיף 351(ג)(1) וסעיף 348 לחוק העונשין; וכן שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים נגדו (מ"ת 60627-03-23). בדיון שהתקיים ביום 4.4.2023 בבית המשפט קמא, הסכים בא-כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה וכן לקיומה של עילת מעצר. לצד זאת, עתר בא-כוח המשיב להפנות את העורר לקבלת תסקיר מעצר מאת שירות המבחן. בהחלטה מאותו היום, נעתר בית המשפט המחוזי (השופט א' זגורי) לבקשה והורה על הגשת תסקיר מעצר, ועל מעצר המשיב עד למתן החלטה אחרת. ביום 1.6.2023 הוגש תסקיר המעצר, בו לא הומלץ על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

5. בהמשך לכך, ביום 7.6.2023 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ג' צפריר), אשר בסופו הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו. על החלטה זו הוגש ערר לפני בית משפט זה (בש"פ 4858/23), בו קבע השופט י' אלרון, אגב דחיית הערר, כי נוכח האמור בתסקיר שירות המבחן ביחס לסיכון להישנות התנהגות מינית פוגענית, בדיון הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

6. כאמור לעיל, ביום 25.12.2023 ניתנה החלטתי בבקשה הראשונה להארכת מעצר, בה הוריתי על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים, החל מיום 27.12.2023, או עד למתן פסק דין ב-תפח"ע 60646-03-23 בבית המשפט המחוזי בנצרת, לפי המוקדם. לצד זאת, ציינתי בהחלטה כי: "ככל שיעלה בידו של המשיב להציע מפקחים אחרים, האמור לעיל ביחס לחלוף הזמן ולסיום עדותה של המתלוננת יוכל להיות טעם לבחינת האפשרות להורות על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, במסגרת בקשה לעיון חוזר, אם וככל שתוגש כזו."

7. כך עשה המשיב, וביום 29.2.2024 הגיש בא-כוחו של המשיב בקשה שכותרתה "בקשה לשינוי תנאי מעצר (שחרור עם מגורים אצל מעסיק באיזוק אלקטרוני)" (להלן: הבקשה לעיון חוזר), במסגרתה ביקש להעביר את המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני ביישוב חד-נס ולאפשר לו לעבוד ביישובים באזור הסמוך ליישוב חד-נס.

ביום 12.3.2024 התקיים דיון בבקשה לעיון חוזר, בית המשפט קמא שמע את טיעוני הצדדים, וקבע כי בטרם קבלת החלטה, יוגש תסקיר מעדכן של שירות המבחן ביחס לבקשות המשיב, וכן קבע דיון המשך בבקשה, ליום 12.5.2024, וזאת לאחר קבלת התסקיר כאמור.

8. ביום 18.3.2024 הוגשה בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב, לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, היא הבקשה נושא ההליך דנן. במסגרת הבקשה, טוענת המבקשת כי מהמשיב נשקפת מסוכנות גבוהה הנלמדת מחומרת המעשים המיוחסים לו - עבירות מין רבות וחמורות בקטינה בת משפחתו, שנעברו לאורכה של תקופה ארוכה. נטען כי

על מסוכנותו של המשיב ניתן ללמוד גם מהתסקיר שהוגש בעניינו, ממנו עולה כי נשקף סיכון מהמשיב לביצוען של עבירות מין נוספות, כלפי קטינות בכלל וכלפי בתו המתלוננת בפרט. אשר להתקדמות ההליך, טוענת המבקשת כי התקיימו שבע ישיבות הוכחות, כי פרשת התביעה הסתיימה, וכי בישיבה מיום 29.1.2024 החלה פרשת ההגנה. נטען כי לעת הזו, קבועה ישיבה נוספת ליום 31.3.2024, לצורך סיום פרשת ההגנה.

המשיב, בטיעונו של בא-כוחו בפניי, מתנגד לקבלתה של הבקשה. בא-כוח המשיב טען כי אגב שמיעת הראיות חל כרסום מהותי בבסיס הראייתי של התביעה, כך שלא ניתן להסתמך על קיומן של ראיות לכאורה באשר לנטען בכתב האישום ולרבות לעניין הסקת מסקנות לגבי מסוכנותו של המשיב. אגב כך, צוין כי מקום הימצאה של המתלוננת אינו ידוע למשיב ולקרובי משפחתה, ולכן מתאיין החשש שהמשיב יפגע בה אם ישוחרר ממעצר. בנוסף לכך, הדגיש בא-כוח המשיב כי הוגשה בקשה לבית המשפט קמא לאפשרות של חלופת מעצר, תוך שימוש בפיקוח אלקטרוני; וכי נוכח חלוף הזמן, בשלה העת לשחרור המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני.

9. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש הצדקה להיעתר לבקשה ולהורות על הארכת מעצרו של המשיב, כמבוקש.

אשר לטענה הראשונה בדבר כרסום בראיות לכאורה - הטענה נטענה בעלמא, ללא הפניה לפרוטוקול הדיון או למקורות אחרים שיש בהם כדי לשכנע כי אכן חל כרסום מהותי בראיותיה של המבקשת. לטענת בא-כוח המשיב, אין פגם בטיעונו שכן, הנטל הוא על המדינה, בתור המבקשת את הארכת המעצר של המשיב, להראות, במסגרת ההליך שבפניי, כי קיימות ראיות לכאורה לאשמתו של המשיב.

כלל הוא כי "הליך על פי סעיף 62 לחוק המעצרים אינו האכסניה המשפטית הנאותה לבחינת טענות במישור הראיות לכאורה" (בש"פ 6003/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 והאסמכתאות שם (31.7.2017)). לכן, "טענה לכרסום בחומר הראיות מקומה בהליך של בקשה לעיון חוזר לפני הערכאה המבררת. ככלל, בית משפט זה אינו נדרש לשאלת קיומן של ראיות לכאורה במסגרת בקשה להארכת מעצר, אלא מתייחס לנסיבות הנוגעות להתמשכות ההליכים אל מול המסוכנות הצפויה משחרורו של הנאשם והחשש לתקינותו של ההליך הפלילי" (בש"פ 651/12 מדינת ישראל נ' פלוני (31.12.2012)). ממילא, על אף כי ייתכן שישנם מקרים חריגים ונדירים בהם ישמע בית משפט זה, בבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, טענה לכרסום מהותי בראיות התביעה (ראו: בש"פ 5644/21 מדינת ישראל נ' שריתח, פסקה 13 להחלטתו של השופט שטיין (5.9.2021)), ברי שהמבקשת יכולה להסתמך על החלטה שניתנה לעניין דיות הראיות ואין היא נדרשת לשכנע שוב, לצורך בקשה לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, בקיומן של ראיות לכאורה כאמור. על המשיב מוטל הנטל להראות כי מאז החלטתו של בית המשפט קמא בעניין קיומן של ראיות לכאורה, חל כרסום מהותי כנטען. המשיב לא עשה כן.

10. אשר לטענה השנייה, בדבר האפשרות לחלופת מעצר אשר התבקשה בפני בית המשפט קמא כאמור, הבקשה לעיון חוזר עודנה תלויה ועומדת בבית המשפט קמא, כאשר בשלב זה טרם התקבל תסקיר שירות המבחן. ככל שיש טעם שחלופת מעצר חדשה תידון במסגרת בקשה לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, ברי שגם החלטה של בית משפט זה בנסיבות דנן, בשים לב לחומרת העבירות ואופיין (עבירות מין חמורות בקטינה בת משפחה) ראוי שתינתן לאחר קבלת תסקיר מבחן. הואיל ובית המשפט קמא הורה על קבלת תסקיר של שירות המבחן, הרי שאין כל טעם להתייחס לטענה זו במסגרת הארכת המעצר.

11. טענתו של המשיב ביחס לחלוף הזמן ממועד מעצרו (כאשר נזכיר כי מדובר בבקשה שנייה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים), מהווה שיקול, ובהתאם לנסיבות - שיקול כבד משקל - בבחינת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, ואכן, במקרה זה המשיב עצור תקופה ממושכת. אולם, נוכח המסוכנות הנשקפת מהמשיב, חומרת העבירות המיוחסות לו, ובהינתן ההתקדמות בהליך, המצוי לקראת סיומו, נראה שלא זה הוא המקרה שבו חלוף הזמן יכריע את הכף כנגד קבלת הבקשה דנן.

12. אשר על כן, אני נעתר לבקשה ומורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים, החל מיום 26.3.2024, או עד למתן פסק דין ב-תפח"ע 60646-03-23 בבית המשפט המחוזי בנצרת, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ד באדר ב' התשפ"ד (24.3.2024).

שׁוֹפֵט
